

[Fraenkel.]

overordentlig stærkt stigende progressiv Beskatning af disse Foretagender, et Mid- del, som jeg i Dag vilde være noget forsigtigere med.

Og som Grund dertil kan det være nyttigt at anføre, at en høj Beskatning af dem, der har noget, og en ringe Beskatning af dem, der ikke har noget, ganske vist lyder udmærket godt og er sikker paa altid at tage Kegler, og der er ogsaa noget sandt og rigtigt i det, men det er dog ikke noget, som kan støtte sig til evige Love. Det kommer nemlig i meget høj Grad an paa, hvordan det Samfund ser ud, paa hvilket man anvender denne Regel.

Formanden: Jeg maa anmode det ærede Medlem om at holde sig nærmere til den foreliggende Sag.

Fraenkel: Ja, det er jo noget vanskeligt. Jeg skal dog forlade dette, men lad mig blot sige, at hvis et Samfund er kapitalfattigt, gaar det ikke an at beskatte Formuerne stærkt, hvis det derimod er et meget rigt Samfund, endogsaa et uheldigt rigt Samfund, kan det netop være rigtigt at beskatte dem meget stærkt. Saadant noget er altsaa relativt. Man maa tage Tiden i Agt, man befinder sig i, og i Henhold dertil maa man foretage de Foranstaltninger, der skal til.

Det ærede Medlem mente, at jeg tillagde hans Taler stor Betydning. Ja, det gør jeg, jeg tillægger dem ganske overordentlig stor Betydning, saa stor Betydning som maaske ingen andens Taler her i Tinget, men ulykkeligvis i en bestemt Retning, nemlig i Retning af at gøre ondt. Jeg kender ingen, hvis Taler i den Grad kan ægge Klassehadet op, jeg kender ingen, der kan udsaa Misundelse og Gift i enhver Retning.

Formanden: Det ærede Medlem bruger alt for stærke Udtryk og holder sig heller ikke til det foreliggende Lovforslag.

Fraenkel: Men jeg holder mig til de Indvendinger, der er gjort imod mig.

Formanden: Det ærede Medlem maa tale om Lovforslaget.

Fraenkel: Det er derfor, jeg tillægger disse Taler saa stor Betydning, og et af de Momenter, hvorved det ærede Medlem virker saa stærkt, er netop disse Forskydninger, disse Fordrejelser af Sandheden, som vi ogsaa fandt tilstrækkeligt af i hans Udtalelser mod mig. Jeg mærker, at den højtærede Formand gerne vil have Debatten afsluttet, og jeg vil selvfølgelig rette mig efter den højtærede Formand. Jeg skal derfor slutte med blot at henvise til en Udtalelse fra det ærede Medlem. Det ærede Medlem henviste til de Lovforslag, der i Tidens Løb fremkom fra Ministeriet Stau- ning, og som var rettet paa Øgelse af Beskættigelsen. Hvis nogen har en god Hukommelse og husker mine Udtalelser ved denne Lejlighed.

Formanden: Jeg vil gøre opmærksom paa, at disse Forslag ligger heller ikke for.

Fraenkel: Men de blev nævnt af det ærede Medlem Hr. Borgbjerg saa vil man erindre, at jeg var glad for disse Forslag, men naturligvis ikke for de socialistiske Fermenter, der var i dem. Det ærede Medlem sagde, at de vilde ikke have indført Socialismen; det vilde de ganske vist ikke, men de vilde have udhulet det borgerlige Samfund for de Principper, paa hvilke det lever og ønsker at leve. Det var det, der var det farlige ved dem.

Borgbjerg: Det ærede Medlem mindede om sin Ungdomsbog om Karteller. Jeg skal kort sige derom, at jeg i mine unge Dage læste denne Bog med den allerstørste Opmærksomhed, ligesom jeg hørte det ærede Medlems Taler paa Industrimødet her i København, i 1892 var det vist, med den allerstørste Opmærksomhed og Sympati. Der var i disse Taler og i denne Bog om Karteller hundrede Gange mere Socialisme end i Ministeriet Staunings hele Erhvervsforslag. Det er Sandheden, og derfor gjorde det mig ondt, at det ærede Medlem i 1906 debuterede her i Salen med en saadan, som jeg synes, ganske unødigt og med hans Fortid for Øje ganske utiltalende Krigs- erklæring til Socialismen, der lugtede ilde i hans Næse.

Formanden: Jeg maa bede det ærede Medlem om at holde sig til Sagen.